



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 361/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] - [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Lehoťanom, Mickiewiczova 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 305/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 267/2003), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Lehoťanom, Mickiewiczova 2,

Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 305/2008 [pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 267/2003, (ďalej len „napadnuté konanie“)].

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v napadnutom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava III 1. decembra 2003 domáhal od žalovaného zaplata sumy 22 990,20 € s príslušenstvom a náhrady trov konania.

Sťažovateľ v sťažnosti zdôrazňuje, že konanie je od počiatku poznačené zbytočnými priet'ahmi v dôsledku *„absencie plynulosti súdneho konania, je poznačené neefektívnym konaním a zjavnými priet'ahmi najmä vinou súdu – súd dostatočne nemenežoval činnosť a úkony súdnych znalcov, navyiac opakovanie a dlhodobo trpel nesúčinný postoj žalovaného... Súd nekonal tak, aby bol dôvodný nárok žalobcu zabezpečený (Okresný súd Pezinok vydal 28. 11. 2016 v danej veci rozsudok, ktorým sťažovateľovi nárok priznal a žalovaný sa odvolal), aby mu bola poskytnutá náležitá a efektívna ochrana zo strany štátu...“*.

Sťažovateľ ďalej namieta, že súdne konanie v jeho veci nie je ani takmer po 15 rokoch právoplatne skončené, pričom vinou okresného súdu pociťuje bezmocnosť a beznádej. Podľa jeho názoru okresný súd koná extrémne dlho, pričom na predĺžení napadnutého konania sa sám svojím konaním nepodieľal, keďže *„poskytoval... náležitú súčinnosť a to napokon najmä so zreteľom na moje procesné postavenie žalobcu. Zdlhové konanie zapríčinené porušovateľom má pre sťažovateľa mimoriadny význam, nakoľko si v konaní uplatňuje nevyplatené peniaze za dielo, ktoré vykonal žalovanému. Ku dňu podania tejto sťažnosti nebolo právoplatne za viac ako 14 rokov rozhodnuté ani na prvom stupni (nie vinou sťažovateľa, ktorý k priet'ahom neprispel), ale vinou súdu, porušovaním zásady rýchlosti konania.“*

Vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že z celkovo 14 nariadených pojednávani bolo „6 pojednávani odročených pre neúčast' žalovaného, ktorý v napadnutom konaní č. 5 C/305/2008 nepostupoval súčinnosťne. Žalovaný maril aj postup znalca a miestnu ohliadku, ktorú chcela uskutočniť ustanovená znalkyňa. Žalovaný opakovane doslova obštruoval postup súdu a znalca, keďže tieto obhliadky zmaril až 5x... pričom obštrukčné konanie/správanie žalovaného Okresný súd Pezinok viac-menej toleroval a nepostupoval dostatočne efektívne tak, by zabránil obštrukčným postupom žalovaného [REDAKOVANÉ], žalovaného.“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 21 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom sťažnosti je rozhodovanie o namietanom porušení základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne ako právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi

verejnej moci (v danom prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočností, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade že už k zásahu došlo, aby v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, a potvrdzuje to v sťažnosti aj samotný sťažovateľ, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k. 5 C 305/2008-536 z 28. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok z 28. novembra 2016“), ktorým návrh na prerušenie konania zamietol, žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť sťažovateľovi sumu 22 990,20 € s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. Súčasne bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (12. apríla 2018) sa spis už na okresnom súde nenachádzal, keďže v dôsledku žalovaným podaného odvolania (7. marca 2017) proti rozsudku okresného súdu z 28. novembra 2016 bol po vykonaní nevyhnutných procesných úkonov predložený 13. novembra 2017 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku.

Okresný súd tým, že vo veci meritórne rozhodol, okresným súdom z 28. novembra 2016 a odstúpením spisu krajskému súdu 13. novembra 2017 (na účely rozhodnutia o odvolaní žalovaného) vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. apríla 2018) nemohol žiadnym ústavne

relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh napadnutého konania, a teda nemohol ani porušovať v sťažnosti označené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (podobne IV. ÚS 219/03, II. ÚS 197/04) sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2018